

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇਕ ਸੌ ਪੱਚੀਵਾਂ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਉਘਾੜਨਾ: ਦਾਨੀਏਲ 11:40 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਨਿਹਿਤ ਅਰਥ

Jeff Pippenger
2024-03-09

ਦਾਨੀਏਲ 11 ਦੀ ਚਾਲੀਵੀਂ ਪਦਵੀ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਪਦਵੀ ਅੰਤ ਦੇ ਦੋ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸੰਰੇਖਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਲਾਗੂਕਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਉਹ ਰੇਖਾ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, 1989 ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਤੇਰਾਂ ਦੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੋਟੋਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਦੀ ਰੇਖਾ ਅਤੇ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਸਿੰਗ ਦੀ ਰੇਖਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਰੇਖਾਵਾਂ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ 1989 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਕ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਾਕਸ਼ੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਪਦਵੀ ਵਿੱਚ ਮੁਹਰਬੰਦ ਹਾਲਤ ਤੋਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਵਲ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਆ ਪਹੁੰਚੀ, ਪਰ 1856 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਦੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਕਾਰਨ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਆਗਮਨ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। 1863 ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਕਾਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਡੇਰੇ ਅਤੇ ਦਸ ਜ਼ਾਸੂਸਾਂ ਦੇ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਕਾਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਡੇਰੇ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1863 ਦਾ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਕਾਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਆਂਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ। 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਦਾ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਕਾਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਮੌਤ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ।

11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਦੂਤ ਦਾ ਉਤਰਨਾ, ਜਿਸ ਨੇ 1840 ਤੋਂ 1844 ਦੀ ਉਸ ਅੰਦੋਲਨ-ਲਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇਕ ਮਹਿਮਾਮਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਿਹਾ, ਨੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਦਰਸਾਇਆ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਇਕ ਮਹਿਮਾਮਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾਈ।

“ਉਹ ਦੂਤ ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਆਪੀ ਵਿਸਤਾਰ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਕਾਰਜ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1840-44 ਦੀ ਐਡਵੈਂਟ ਚਲਹਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇਕ ਮਹਿਮਾਮਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸੀ; ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹਰ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕੇਂਦਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਮਹਾਨ ਧਾਰਮਿਕ ਰੁਚੀ ਜਾਰੀ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਸੋਲਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਧਰਮ-ਸੁਧਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਗਈ; ਪਰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਆਖਰੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਚਲਹਿਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵੀ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।” The Great Controversy, 611.

22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਆਗਮਨ (ਪਹਿਲਾ ਕਾਦੇਸ਼) ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਆਗੂ ਚੁਣ ਕੇ ਮਿਸਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੀ ਚੁਣਿਆ। 1863 ਤੱਕ ਉਹ “ਯਰੀਹੋ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਣਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ”, ਬਜਾਇ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਯਰੀਹੋ ਦੀਆਂ ਦੀਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਂਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਪ ਆ ਪਿਆ, ਅਰਥਾਤ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ।

ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਯਹੋਸ਼ੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਪਥ ਦਿਵਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਪਿਤ ਹੋਵੇ ਜੇ ਉੱਠ ਕੇ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਯਰੀਹੋ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਏ; ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਨੇਵ ਆਪਣੇ ਜੇਠੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਮੁੱਲ ਤੇ ਰੱਖੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਮੁੱਲ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਫਾਟਕ ਖੜੇ ਕਰੇਗਾ। ਯਹੋਸ਼ੂ 6:26.

ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਕਾਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਯਹੋਸੂ ਅਤੇ ਕਾਲੇਬ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਪਹਿਲੇ ਕਾਦੇਸ਼ (1863) ਵਿੱਚ ਬਗਾਵਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਯਹੋਸੂ ਦਾ ਸ਼ਾਪ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਤੀਜਾ ਦੂਤ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ (ਆਖਰੀ ਕਾਦੇਸ਼) ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਯਰੀਹੋ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਕੰਮ ਆਰੰਭ ਹੋ ਗਿਆ।

22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। 1863 ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਉਸ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ 1863 ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਰੰਭ ਰਾਹੀਂ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। 1863 ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਦੋ ਵਰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾ ਸਮਾਂ 1844 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ 1863 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ—ਦੋਵੇਂ ਹੀ—ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸ਼ੁਰੂਆਤ (1844) ਅਤੇ ਅੰਤ (1863) ਦੇ ਦਰਮਿਆਨੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਬਗਾਵਤ (1856) ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅਵਧੀ “ਸੱਚਾਈ” ਦੀ ਮੋਹਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਕਾਦੇਸ਼ ਵਾਪਸੀ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੀ ਪਰਖ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ 1863 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਹੋਏ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ‘ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਸ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਨੁੱਖੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੱਕ, ਯਰੀਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਦਿਵਾਰਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਬਾਬਲ ਦੀ ਵੈਸ਼ਿਆ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ, ਜੋ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਇਤ ਚਾਲੀ 1798 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਇਤ ਇਕਤਾਲੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇੜਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ‘ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਟ ਦੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਹੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਰਮਿਆਨ ਦਾ ਯੁੱਧ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, 1989 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਦੋਂ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਅਤੇ ਛੇਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਗਠਜੋੜ ਦੁਆਰਾ ਪਰਾਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਉਹ ਯੁੱਧ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਯੁੱਧ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਕੇਵਲ ਬੁਤਪਰਸਤੀ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਯੁੱਧ 1989 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਤਦੋਂ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਰਮਗੈਡਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਚਿੱਤਰਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਭੂਗੋਲਿਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ ਪੈਂਤਾਲੀਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਚਾਲੀ ਤੋਂ ਪੈਂਤਾਲੀ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਤਿੰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਪਵਿੱਤਰ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਪੋਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆਂ, ਇਕਤਾਲੀਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਇਕਤਾਲੀ ਤੋਂ ਚੁਤਾਲੀ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, 1989 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 1798 ਦੀ ਦੂਜੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਯੁੱਧ ਦੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਆਇਤ ਇਕਤਾਲੀ ਤੋਂ ਚੁਤਾਲੀ ਤੱਕ ਉਸ ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤਿਰਗੁਣੀ ਸੰਘ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਇਤ ਪੈਂਤਾਲੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਐਸਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਮੋਹਰਾਂ ਅਤੇ ਸੱਤ ਕਲੀਸੀਆਂ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਉਹ ਰੇਖਾ ਜੋ 1798 ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚਕ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੇਖਾ ਜੋ ਉਸੇ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ 1989 ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਜਨਵਾਦਿਕ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। 1798 ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੂਤ ਦੇ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਾਚਾ ਦੇ ਦੂਤ ਲਈ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ 1989 ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਲੀਆਹ ਦੂਤ ਦੇ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

1798 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਭੇਦ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੇਮਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦਿਵਯਤਾ ਦੇ ਸਥਾਈ ਸੰਯੋਗ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅੰਤਿਮ-ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਨੇਮ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਰੰਵਾਰ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵੇਖੋ, ਉਹ ਦਿਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਬੰਨ੍ਹਾਂਗਾ; ਉਹ ਉਸ ਨੇਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਉ-ਪੁਰਖਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦਿਨ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ; ਜਿਸ ਮੇਰੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਤੀ ਸੀ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਨੇਮ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਾਂਗਾ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ: ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਿਵਸਥਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਪਰਜਾ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੋਂ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਵੇਗਾ, "ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣੋ," ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਣਗੇ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੱਕ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਦੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਯਿਰਮਿਯਾਹ 31:31-34.

ਸਾਰੇ ਨਬੀ ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ "ਅੰਤਲੇ ਦਿਨ" ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ-ਕਾਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ, ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਲਈ ਆਇਆ ਕਿ 1844 ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰੇ, ਜੋ ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਹੈ। ਅੰਤਲੇ ਦਿਨ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਉਹ "ਦਿਨ" ਹਨ ਜੋ ਆਉਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ "ਅਧਰਮ" ਨੂੰ "ਮਾਫ਼" ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ "ਹੋਰ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰੇਗਾ।" ਇਹ ਕੰਮ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, "ਅੰਤਲੇ ਦਿਨਾਂ" ਦੌਰਾਨ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਆਏ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਜੋਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਤੁਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਦੀਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।" "ਉਹ ਦਿਨ" ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ ਹਨ ਜੋ 1844 ਤੱਕ ਲੈ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈਆਂ। ਇਹੋ ਹੀ ਉਹ "ਦਿਨ" ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਰ ਤੂੰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਰਹ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 12:13.

"ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ" ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ," ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਵਸਥਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਿਵਸਥਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਅੰਦਰਲੇ ਅੰਗ ਹੇਠਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹਨ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਿਲ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਅਦਾ-ਬੱਧਤਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮਨ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਰੀਰ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਆਦਮ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੇਠਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਵਾਅਦਾ-ਬੱਧਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਇਸ ਦੋਹਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਸਮੇਤ ਪਾਪ ਦੇ ਸ਼ਾਪ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ।

“ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਵਾਚਾ ਨਵਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ‘ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਖੇਤ ਦੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੋਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ਵਾਚਾ ਬੰਨ੍ਹਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਪੱਥਰ, ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਲਿਟਾਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੰਗਣੀ ਕਰਾਂਗਾ; ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਧਰਮਿਕਤਾ, ਨਿਆਂ, ਦਇਆ-ਭਾਵ ਅਤੇ ਕਰੁਣਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੰਗਣੀ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੰਗਣੀ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣੇਗੀ।”

“ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਐਸਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਣਾਂਗਾ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਏਗੇ; ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਅਨਾਜ, ਅਤੇ ਦਾਖਰਸ, ਅਤੇ ਤੇਲ ਨੂੰ ਸੁਣੇਗੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਯਿਜ਼ਰੇਲ ਨੂੰ ਸੁਣਾਏਗੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਬੀਜਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਆਖਾਂਗਾ, ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਹੈਂ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਖਣਗੇ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈਂ।’ ਹੋਸ਼ਿਆ 2:14-23।”

“ਉਸ ਦਿਨ,... ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ,... ਸਚਾਈ ਨਾਲ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਭੂ ਉੱਤੇ ਆਸਰਾ ਰੱਖਣਗੇ।’ ਯਸਾਯਾਹ 10:20. ‘ਹਰ ਕੌਮ, ਅਤੇ ਗੋਤ, ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ, ਅਤੇ ਲੋਕ’ ਵਿੱਚੋਂ ਐਸੇ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਗੇ, ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪੁੱਜਿਆ ਹੈ।’ ਉਹ ਹਰ ਉਸ ਮੂਰਤੀ ਤੋਂ ਮੁੜ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ‘ਉਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਗੇ ਜਿਸ ਨੇ ਅਕਾਸ਼, ਅਤੇ ਧਰਤੀ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ, ਅਤੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਬਣਾਏ।’ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰ ਉਲਝਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਲੈਣਗੇ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਇਆ ਦੇ ਸਮਾਰਕਾਂ ਵਾਂਗ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਹਰ ਦਿਵਯ ਮੰਗ ਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਦੂਤਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣੇ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।’ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14:6-7, 12.”

“ਵੇਖੋ, ਉਹ ਦਿਨ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਹਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੱਢਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇਗਾ, ਅਤੇ ਅੰਗੂਰ ਰੱਦਣ ਵਾਲਾ ਬੀਜ ਬੋਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ; ਅਤੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਮਿੱਠਾ ਦਾਖਰਸ ਟਪਕੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਟੱਕੀਆਂ ਪਿਘਲ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਲਿਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਜੜੇ ਹੋਏ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਸਣਗੇ; ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾਗ ਲਗਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਖਰਸ ਪੀਣਗੇ; ਉਹ ਬਾਗਾਂ ਵੀ ਬਣਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲ ਖਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੋਪਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਕਦੇ ਉਖਾੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਆਮੋਸ 9:13-15।” Review and Herald, February 26, 1914.

ਜਦੋਂ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ,” ਤਾਂ ਉਹ “ਦਿਨ” ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਅਚਾਨਕ ਆਉਣ ਨਾਲ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕੰਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ ਸਨ ਜੋ 1798 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਦਿਨਾਂ (ਅਵਧੀਆਂ) ਦੇ ਅੰਤ ਨੇ ਉਹ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਲਾਕੀ ਅਧਿਆਇ ਤਿੰਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੋਹਾਂ ਵੇਲਿਆਂ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

“ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਖਰੀਦਣ-ਵੇਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਸ ਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਪਾਪ ਦੀ ਮੈਲ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰੇਗਾ,—ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਾਰੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਤੋਂ, ਸਵਾਰਥੀ ਵਾਸਨਾਵਾਂ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਤਾਂ ਤੋਂ, ਜੋ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਲਾਕੀ 3:1-3 ਉਧਰਿਤ।” The Desire of Ages, 161.

ਅਤੇ “ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ,” ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਪਾਪ ਦੀ ਮੈਲ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਿਵਸਥਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਭਾਗਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਦਾ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਲੱਭਦਿਆਂ ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਵੇਖੋ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਦਿਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਬੰਨ੍ਹਾਂਗਾ; ਉਸ ਨੇਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦਿਨ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਨਾ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕੀਤੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਨੇਮ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਾਂਗਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿਧਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 8:8-10।

“ਉਹ ਦਿਨ” ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ “ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਅੰਤ” ਸਨ, ਜੋ 1798 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 11 ਦੀ ਆਖਤ ਚਾਲੀ ਵਿੱਚ 1798 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਦੀ ਰੇਖਾ ਉਸ ਵਾਚਾਕਾਰਕ ਸੰਬੰਧ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “lot” ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੱਥਰ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾ ਕੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰੇ (ਮੌਤ ਵਿੱਚ), “ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ” ਤਕ, ਜਦੋਂ 1844 ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪਰ ਤੂੰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਰਹੁ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 12:13.

“ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ” ਦੇ “ਦਿਨ” ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲ, ਜੋ ਮਾਰਾਹ ਦਰਸ਼ਨ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਵੀ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਵੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਏ, ਠੀਕ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਦਿਨ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ। “ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ,” ਜਿਵੇਂ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੇ ਉਲਲੇਖ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ। ਪੌਲੁਸ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ “ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ” ਦਾ ਦੋ ਵਾਰ ਉਲਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਕੇਵਲ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਹੀ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ “ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ” ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਵਜੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੀ ਭੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਸਾਕੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, “ਇਹ ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਾਂਗਾ”; ਅਤੇ “ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕਦੇ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ।” ਹੁਣ ਜਿੱਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਪਾਪ ਲਈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਭੇਟ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਹੂ ਦੁਆਰਾ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਡਰ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਰਾਹ ਰਾਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ, ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਰਾਹੀਂ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:14-21.

ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਮਾਰਾਹ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਖਾਜ਼ੇਨ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਵਧੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਕੜੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਤੇ ਦਿਵਤਾ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਉਹੀ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਚਲਾਹਟ ਦੌਰਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਖਾਜ਼ੇਨ ਦੀ ਦਰਸ਼ਟੀ, ਜੋ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੋਂਦਿਆ ਜਾਣਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਉਹ ਦਰਸ਼ਟੀ ਹੈ ਜੋ ਏਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪਾਪ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦੀ ਗਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਮਰਾਹ ਦੀ ਦਰਸ਼ਟੀ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਹੀ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਰੋਸ਼ ਦੀਆਂ ਦੇ ਪੱਚੀ-ਸੌਂ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸੈਨਿਕ ਸਮੂਹ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੋਇਆ ਜਾਣਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਹ ਦੋਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੋਂਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਰਾਹ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਉਹ ਦੋਹਾਂ ਕ੍ਰੋਧ-ਭਰੀਆਂ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਉੱਤੇ ਆਏ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਸ ਕਾਰਜ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਬਚਾਇਆ ਅਤੇ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਤਿਤ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਣਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਸੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਦੋ ਕ੍ਰੋਧ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਨੀਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਦਮ ਦੇ ਪਤਨ ਵੇਲੇ, ਨੀਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੇ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਰਵੋਚਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ, ਜਦਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੀਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰੇ। ਆਦਮ ਦੇ ਪਤਨ ਸਮੇਂ, ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੀਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਉਲਟ ਗਈ। ਬਾਈਬਲਕ "ਪਰਿਵਰਤਨ" ਨਾਲ ਇਹੀ ਅਰਥ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨੀਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਕ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਉਲਟ ਦੇਣਾ, ਜਾਂ ਥੱਲੇ-ਉੱਪਰ ਕਰ ਦੇਣਾ।

ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲਾ ਕ੍ਰੋਧ, ਉਸ ਹੀਨ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕ੍ਰੋਧ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਪਤਨ ਵੇਲੇ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕ੍ਰੋਧ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਠੀਕ ਉਸੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਹੀਨ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਭੁੱਖ-ਵਾਸਨਾ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਉਪਵਾਸ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ।

"ਮਸੀਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਕੰਮ ਠੀਕ ਓਥੇ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਨਾਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਆਦਮ ਭੁੱਖ-ਰੁਚੀ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਰਕੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰਤਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਬਿਠਾਉਣ ਲਈ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਆਦਤਾਂ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਨਾਲ ਕੀਤੀ। ਸਦਗੁਣ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜਾਤੀ ਦੀ ਅਵਨਤੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਭੁੱਖ-ਰੁਚੀ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੀ ਹੈ।" Testimonies, volume 3, 486.

ਦੂਜਾ ਕ੍ਰੋਧ ਉੱਚੇ ਸਭਾਵ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਨਗਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੰਮ ਜੋ ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਛੜੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਾਠੀਆਂ ਸਦਾ ਲਈ ਇੱਕ ਲਾਠੀ ਵਿੱਚ ਜੋੜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਪ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਨੀਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਉਚਿਤ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਸੰਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਪਰਿਵਰਤਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਨੀਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਆਖਰੀ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲਾ ਕ੍ਰੋਧ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਜੋ ਭੂਗੋਲਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਤੋਂ "ਉੱਪਰ" ਸੀ।

ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ, ਜੋ ਮਰਾਹ ਅਤੇ ਖਾਜ਼ੇਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਸੀ ਆਰੰਭਾਂ ਵਿੱਚ—ਦਿਵਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ, ਦੋਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਹੀ ਲੱਕੜੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਖਰੀ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ, ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਅਦਾ-ਬੰਧਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਵਾਂ ਸਰੀਰ (ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ) ਕੇਵਲ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਅੱਖ ਝਪਕਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੁਨਰਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ 11 ਦੀ ਚਾਲੀਵੀ ਆਯਤ ਅੰਤ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ 13 ਦੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸੱਚਾਈਆਂ ਅਨਮੁਹਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਦੀਆਂ ਦੋਹਾਂ—ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ—ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਛਾਣਣ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਤਾ ਜਦੋਂ ਦਿਵਯਤਾ ਨਾਲ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਨਮੁਹਰ ਹੋਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਜੋਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ, ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਯੁੱਧ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਰਮੇਗੇਦੋਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

ਫਿਰ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ, “ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਲੱਕੜੀ ਲੈ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖ, ‘ਯਹੂਦਾਹ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਲਈ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਹਨ।’ ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੱਕੜੀ ਲੈ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖ, ‘ਯੂਸਫ਼ ਲਈ, ਅਰਥਾਤ ਏਫ਼ਰਾਈਮ ਦੀ ਲੱਕੜੀ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰਾਣੇ ਲਈ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਹਨ।’ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਇੱਕ ਹੀ ਲੱਕੜੀ ਬਣਾ ਦੇ; ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਜਦ ਤੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਤੈਨੂੰ ਪੁੱਛਣ, ‘ਕੀ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?’ ਤਦ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ, ‘ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਇਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ: ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਯੂਸਫ਼ ਦੀ ਲੱਕੜੀ, ਜੇ ਏਫ਼ਰਾਈਮ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਗੋਤਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਹਨ, ਲਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ, ਅਰਥਾਤ ਯਹੂਦਾਹ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਨਾਲ, ਜੋੜ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਲੱਕੜੀ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।’ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੱਕੜੀਆਂ ਉੱਤੇ ਤੂੰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ, ‘ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਇਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ: ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਥੋਂ ਲਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਕੌਮ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗਾ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਤੋਂ ਦੋ ਕੌਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਫਿਰ ਕਦੇ ਦੋ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੇ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨਾਲ, ਨਾ ਆਪਣੀਆਂ ਘਿਨੌਣੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ, ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨਗੇ; ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸੋਬਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਬਚਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਦਾਉਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਲਈ ਇੱਕ ਹੀ ਚਰਵਾਹਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਿਆਂਵਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੱਸਣਗੇ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਰ ਵੱਸਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੱਸਣਗੇ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਦਾ ਲਈ; ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਦਾਉਦ ਸਦਾ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਵਾਚਾ ਬੰਨ੍ਹਾਂਗਾ; ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਦੀਵੀ ਵਾਚਾ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਦਾ ਲਈ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਮੇਰਾ ਨਿਵਾਸ-ਤੰਬੂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ; ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਜਦ ਮੇਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਦਾ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਦ ਕੌਮਾਂ ਜਾਣ ਲੈਣਗੀਆਂ ਕਿ ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।” ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 37:15-28.